

Wortelstelsels

Waar het nat is staan elzen, dus langs waterlopen in een lint de hellingen af of in een kring rond een moeras. Ze hebben een grijze tint, wat van jongs af aan een verweerde indruk maakt.

Op markante plaatsen in het open veld staan esdoorns, schonkige stammen, hoog-opgestoken takken, royaal bekleed met mos. Op markante plaatsen zeg ik, maar die plaatsen zijn markant omdat er een esdoorn staat.

Zowel die elzen als deze esdoorns staan eigenlijk nu pas, tweede helft mei, enigszins in het blad. Die laten zich niet gek maken door het eerste straaltje zon. (Op het ogenblik regent het; voor het weekend is er weer een naar beneden suizende sneeuwgrens voorspeld.)

Waar het te steil is voor koeien staan sparren. Van afstand ziet dat eruit als saai productiebos. Maar als je erin rondloopt: saai in geen geval. De bodem is bezaaid met rotsblokken en met deze rotsblokken (vol mos en varens, scheuren en hollen) verkeert het wortelstelsel van die sparren (vaak reusachtig groot) in alle denkbare stadia van omhelzing.

Laatst stond ik naar een drieteenspecht te kijken en toen het afgelopen was, toen ik weer om mij heen keek, voelde ik op eens het raadsel van het bos. Dat is toch het raadsel van de geboorte, de plaats waar je ter wereld komt, de moeilijkheden die je daar aantreft, de middelen die je hebt om ze het hoofd te bieden.